

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մայիս 2025, N4 168

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2025թ., N4, (168)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրայր Ամիրբեկյան

Սատանան քեզ շեղում է Զրիստոսից 1

Վիկտոր Ռոդին

Բարեկամություն աշխարհի հետ 6

Ռիչարդ Ցիմերման

Ամեն ատեն ուրախ եղեք 9

Աստծո զոհաբերությամբ հովվի նկատմամբ

իրականացվելիք մահափորձի խափանումը 12

Աստված ուղարկեց հրեշտակին՝ հպարտը

խոնարհեցնելու 15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Սափանան քեզ շեղում է Քրիստոսից

Սուրբ Գրքում կարդում ենք՝ եթե բոլոր Օրենքներից թեկուզ միայն մեկը խախտեցիր, ամբողջ Օրենքի դեմ դու օրինազանց ես: Սրանից մենք մի տեսակ շփոթվում ենք: Ու սատանան այս առիթը օգտագործում է. գողանում է մարդուց (ամենակարեվորը): Հակառակորդի առաջին գործը գողությունն է: Գրված է. *«Գողը չգար, միայն թէ գողնալու և սպաննելու ու կորսնցնելու համար. ես եկայ որ կեսնք ունենան, և ալ ատելի ունենան»* (Հվհ. 10:10): Տեսե՛ք՝ առաջին գործը գողությունն է: Ի՞նչ է գողանում: Գողանում է մեր մեջ եղած հավատքը Աստծո Սիրո նկատմամբ: Ստիպում է, որ մենք կասկածենք Աստծո Սիրո վրա: Սուրբ գիրքը **Հակոբոս 2:10** - ում ասում է. *«Քանզի ով որ բոլոր օրէնքը պահէ, ու մէկ բանի մէջ յանցաւոր ըլլայ, անիկա ամէնուն*

պարտական կ'ըլլայ»: Այլ թարգմանություններում՝ օրինազանց կըլլա: Առաջին հայացքից թվում է՝ ահավոր խստություն է սա: մի՞թե Աստված այսպես է ուզում մոտենալ մեզ: Սիրելիներ՛ր, մենք խորությամբ իմաստը չենք հասկանում: Ամբողջ հարցը նրանում է, որ հակառակորդը ուզում է մեզ Քրիստոսից շեղել: Գաղատացիներին ինչպե՛ս էր շեղել: Պողոսը գաղատացիներին ուղղած նամակում գրում է. *«...մնացել եք դուք առանց Քրիստոսի»*: Կրոնը կա, պաշտամունքը կա, ժողովուրդը, հաղորդությունը կա, աղոթքը կա... Ամեն ինչ կա, բայց Քրիստոս չկա, Կյանքը չկա: Պատկերացնո՞ւմ եք՝ սա ի՞նչ ահավոր խայտառակություն է, սատանայի կողմից ի՞նչ նվաճում, հաջողություն է: Սարգիկեի եկեղեցուն ասում է. *«Դու անուն ունես, թե կենդանի ես,*

բայց մեռած ես»: Այսինքն, երբ սատանան հասնում է այդ հաջողությանը՝ ամեն ինչ կա, բայց Քրիստոս չկա մեր կյանքում: Աստված ուզում է՝ մեր ուշադրությունը միշտ ուղղի Իր Որդուն, որ անպայման մեր խելքն ու միտքը Հիսուսը լինի. գնում ենք հավաքույթի, նայենք՝ Հիսուսը կա՞, թե՞ չկա: Պատկերացրեք այսպիսի մի բան. հայրն ու մայրը քնից արթնանում են, տեսնում են՝ իրենց 2 ամյա երեխան չկա. քնել են ու չեն նկատել, որ երեխան չկա: Իսկ եթե մեկ ամիս անցնի, մեկ էլ հանկարծ հայտնաբերեն, որ իրենց երեխան չկա... Իսկ եթե մեկ տարի անցնի, հետո միայն հայտնաբերեն, որ երեխան չկա... Տեսեք՝ ի՞նչ անտարբերություն է, որ նրա լինել կամ չլինելը չեն էլ նկատում: Ահա Սարգիկեի եկեղեցու վիճակը. անուն ունես, թե կենդանի ես, բայց մեռած ես: Մեռած, այսինքն՝ Կյանքը չկա: Կյանքը Քրիստոսն է, ուրեմն՝ Քրիստոսը չկա, մի ամիս չկա, երկու ամիս չկա, մի տարի չկա... Բայց այս մարդիկ տեղյակ չեն, որ Քրիս-

տոսը չկա: Գաղատացիս եկեղեցին տեղյակ չէր, որ մնացել է առանց Քրիստոս: Իսկ Աստված հակառակն է ուզում, ժողովուրդ չան: Հիմա՝ ինչու՞ է ասում՝ մի Օրենքը խախտես, ամբողջ Օրենքի դեմ օրինազանց ես: Եղբայրներ՝, քույրեր, եթե մենք մեռնում ենք, և Քրիստոս-Բնությունն է մեր մեջ գործում, ոչ մի Օրենք չի խախտվում: **Հոովմ.** 8-րդ գլուխը շատ պարզ բացատրում է՝ ի՞նչ է մարմնավոր քայլելը, և ի՞նչ է հոգևոր քայլելը: Հոգևոր քայլել նշանակում է, որ մարդու մեջ երկրորդ աղբյուրն է բացվել՝ իր վարքը որոշելու, այսինքն՝ Քրիստոս-Կյանքը. և նրա ամեն քայլը այդ Կյանքից է բխում: Քրիստոսն է ապրում նրա մեջ: Իսկ Քրիստոսն ասում է. *«Ես չեկա Օրենքը ավերելու, հապա կատարելու»*: Ասաց նաև. *«Երկինք ու երկիր կանգնեն, բայց Օրենքից նշանագիր մը չի անցնի»*: Եթե մեր մեջ Քրիստոս-Կյանքն է ապրում, մեր մեջ ոչ մի Օրենք չի խախտվի: Երբ մենք մի օրենք խախտում ենք ու սրտանց չենք գղջում, ներում չենք խըն-

դրում, այլ շարունակում ենք վաղն էլ, մյուս օրն էլ խախտել՝ նշանակում է, որ Քրիստոս-Այանքից չի բխում մեր վարքը: մեր հին բնությունից է բխում՝ կրոնավոր բնությունից: Դա նշանակում է, որ մեղքի բնությանը մենք կրոնավորի շորեր ենք հագցրել, փարիսեցի ենք դարձել, այսինքն՝ հոգով չենք ապրում, հոգով չենք առաջնորդվում, այլ նույն հին մարմինն է. մարմնավոր ենք: Օրինակ, եթե դու այս մարդուն չես ներել, այսօր էլ չես ներել, վաղն էլ, մյուս օրն էլ, մանավանդ, եթե ատում ես, բայց եկեղեցու բոլոր կարգը պահպանում ես՝ հավաքույթներ, հաղորդություն... 600 և ավելի հատ Օրենք ես պահում, բայց այդ մեկը խախտում ես, դու պիտի հասկանաս, որ քո վարքը չի բխում Քրիստոս-Այանքից: Քո վարքը բխում է Ադամից ժառանգած մեղքի բնությունից: Դու այդ բնությանը հագցրել ես կրոնական շորեր ու կորցրել ես Քրիստոս-Այանքը, բայց վրադ խաբար չկա: **Հոովմ. 8:1-5**-ում գրված է. «Իսկ արդ դատա-

պարտութիւն չկայ Քրիստոս Յիսուսով եղողներուն, որոնք մարմնատր կերպով չեն վարուիր: Քանզի Քրիստոս Յիսուսով կեանքի հոգիին օրէնքը զիս ազատեց մեղքի և մահուան օրէնքէն: Վասն զի այն որ անկարելի էր օրէնքին, որովհետև տկար էր մարմնով, Աստուած իր Որդին ղըրկեց մեղանշական մարմինին մէջ. Որպէս զի օրէնքին արդարութիւնը կատարուի մեր մէջ, որ մարմնատրապէս չենք քայլեր, հապա հոգևորապէս: Քանզի մարմնատր եղողները մարմինին բաները կը մտածեն, ու հոգևոր եղողները՝ հոգիին բաները»: Երկու վիճակ կա՝ մարմնավոր և հոգևոր: Մարմնավորի վարքը որոշվում է Ադամից ժառանգած մեղքի բնությունով, հոգևորի վարքը՝ բխում Քրիստոս-Այանքից: Շարունակենք **8:6-9** «Վասն զի մարմնատր խորհուրդը մահ է, և հոգևոր խորհուրդը կեանք ու խաղաղութիւն: Քանզի մարմնատր խորհուրդը Աստուծոյ դէմ թշնամութիւն է. վասն զի Աստուծոյ օրէնքին չհնազանդիր, մանաւանդ չկրնար ալ:

Վասն զի մարմինով եղողները չեն կրնար Աստուծոյ հաճոյ ըլլալ: Բայց դուք մարմինով չէք հապա հոգիով, եթէ Աստուծոյ Հոգին ձեր մէջ բնակած է. իսկ եթէ մէկը Քրիստոսի Հոգին չունի, անիկա անորը չէ»: Աստուծո Հոգին՝ Սուրբ Հոգին, մեզ տալիս է Աստվածային Կյանքը: Աստված Իր մեջ եղած Կյանքը դրեց Որդու մեջ: Որդին, Երկնքից երկիր բերեց այդ Կյանքը: Որդու Խաչելությունից հետո Աստվածային Կյանքը կրողը Սուրբ Հոգին է: **Հոովմ. 8:10-11.** «Եւ եթէ Քրիստոս ձեր մէջ է, ալ մարմինը մեռած է մեղքի համար, ու հոգին կենդանի է արդարութեան համար: Իսկ եթէ Յիսուսը մեռելներէն յարուցանողին Հոգին ձեր մէջ բնակած է, ալ անիկա որ Քրիստոսը մեռելներէն յարուց, պիտի կենդանացնէ ձեր մահկանացու մարմինները իր Հոգիովը որ ձեր մէջ կը բնակի»: Սիրելիներ, Սուրբ Գիրքը մեզ սովորեցնում է՝ որպէս ժառանգակիցների, քանի որ Հիսուսը ժառանգել էր Հորից Իր Կյանքը, և որպէս մեր ավագ

եղբայր (իսկ մենք Նրա կրտսեր եղբայրն և քույրեր) ասում է՝ գնում եմ Իմ Հոր մոտ և ձեր Հոր մոտ, այսինքն՝ մենք Քրիստոսին ժառանգակից ենք, Նա այդ Կյանքը բերել է: Աստված ուզում է, որ այդ Կյանքը ունենանք, սատանան ուզում է՝ ամեն ինչ ունենանք, բայց այդ Կյանքը չունենանք:

Սիրելիներ, սխալը մեկ անգամ արեցիր, երկրորդ անգամ այն պետք չէ կրկնել: Եթե մարդ մի լուրջ սխալ է թույլ տալիս և տուժում է դրանից, այն պետք չէ կրկնել երկրորդ անգամ: Անառակ որդին ինչի՞ համար գնաց հոր տանից: Որովհետև հոգեպէս իրեն լավ չէր զգում. հոգու պրոբլեմներ ուներ: Մարդը հոգեպէս է ուզում իրեն լավ զգալ, դրա հա-մար է փնտրում իր հոգու հա-մար լավ վիճակ: Գնաց: Հետ եկավ: Եվ հետ վերադառնալիս ուզում էր կրկնել այդ սխալը: Ի՞նչ սխալ. ծառա՞, թե՞ որդի: Ինքը համաձայն էր որպէս բանվոր աշխատել հոր տանը: Մտածում է՝ հորս տանը շատ

վարձկաններ կան, ես էլ նրանցից մեկի պես լինեմ: Ինքը հոգու հաղորդակցություն չունեիր հոր հետ, դրա համար հոր տանից գնաց: Նույն վիճակում էր մեծ եղբայրը. *«Այսքան ժամանակ քեզ ծառայեցի, մի ուլ էլ չտվիր, որ իմ բարեկամների հետ ուրախանամ»*: Մեծ եղբոր ուրախությունը ուրիշ տեղ էր, հոր հետ չէր: Սիրելիներ՛ր, Հայրը ուզում է, որ դու ոչ թե վարձկան լինես, այլ որդի, որ դու քո սրտում մեղքի գեղություն չունենաս, Օրենքի խախտումներ, պարտությունն, երկնային ուրախությանը անհաղորդ լինես, Քրիստոս-Կյանքը քեզ հեքիաթ թվա, դու միայն ծառայես Աստծուն, Աստծո եկեղեցում վարձկանի պես լինես, ծառա լինես... Սա քո՛ ուզածն է, բայց սա սխալ է: Իսկ ի՞նչ է ուզում Հայրը: Հայրը ուզում է, որ քո մատը ոսկե մատանի դնի, որ պարարտ գվարակը մորթեն, ուտեն ու խմեն և ուրախ ըլլան: Հայրը ուզում է քեզ Արդարության

Պատմության հազցնի: Հայրը ասում է՝ Իմ Քրիստոս Որդու հետ դու ժառանգակից ես, Ես Իմ մեջ եղած Կյանքն եմ տվել Նրան, դու Նրա եղբայրն ես, Ես քեզ էլ եմ տալիս այդ Կյանքը: Ահա թե Հայրը ինչ է ուզում: Ուզում է, որ Պողոսի նման կարողանանք ասել՝ ապրում եմ ոչ թե ես, այլ Քրիստոս ապրում է իմ մեջ: Արդեն հին մարդը մեռած է, արդեն իմ վարքը բխում է Քրիստոս-Կյանքից, հին աղբյուրը փակվել է, ես արդեն ծառա չեմ. գրված է. *«Դուք ծառայության հոգին չստիք, հապա Որդեգրության Հոգին, որով կանչում եք՝ Արքա Հայր (իմ հայր)»*: Սիրելի՛ս, իմացի՛ր, դու քո Հոր համար թանկ ես. *«Այս Իմ Որդին կորսված էր, գտնվեցավ, մեռած էր, ողջն-ցավ...»*, այսինքն՝ քո գնալով Հայրը կորուստ ունի: Իմացի՛ր քո արժեքը Հոր համար: Քո պատճառով Երկնքում կարող է սուգ լինել, քո պատճառով Երկնքում կարող է ուրախություն լինել. այդքան կարևոր ես: Հայ-

րը չի ուզում՝ դու ծառա լինես, հայրը ուզում է՝ Իր Որդուն որպես պարզև տա քեզ: Դու ասում ես՝ էս մեղքերից ազատվեմ՝ էս նախանձից, էս հպարտությունից, էս ցուցակից, մնացածը... մնացածը քեզ թվում է ի՞նչ... Ենթադրենք ազատվեցիր, հետո՛: Եթե Աստվածային Կյանքը չկա քո մեջ, ի՞նչ պետք է անես: Մարդուն թվում է, թե իր մարդկային կյանքը՝ մեղքերից ա-

զատված, այդպես ուրախ-զըվարթ կապրի. ո՛չ: Նորից դու կծարավես: Դու պետք է Աստծո Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին, որպես Աստծո Սիրո արտահայտություն, որպես պարզև Աստծուց, հավատքով քո սրտի մեջ ընդունես. այդ Կյանքը պիտի ընդունես. քո գործը դա է. *«Ես եկա, որ դուք Կյանք ունենաք և ալ ավելին ունենաք»*: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

ԲԱՐԵԿԱՄՈՒԹՅՈՒՆ ԱՇԽԱՐՀԻ ՀԵՏ

Ես այլ նահանգում էի, երբ գանգեց ընկերներիցս մեկն ու ասաց. «Վիկտոր, ետ վերադարձիր, կինս հիվանդ է և բժիշկները չգիտեն, թե ինչն է պատճառը»:

Ետդարձի ճանապարհին ես աղոթում էի ու հարցնում.

«Տեր, ինչու՞ է նա հիվանդացել» և Աստված ինձ ուղղակի ասաց. «Ես նրա հանդեպ դատ եմ իրականացնում, ուզում ես նրա հավատքի ընթացքը շտկիր, ուղղություն ցույց տուր... ինչ ուզում ես արա, չի օգնի, որովհետև ես նրան դատի եմ կանչել»: Ես

զարմացած հարցրեցի. «Տեր, ինչի՞ համար»: «Որովհետև նա սկսել է բարեկամություն անել աշխարհի հետ»: «Տեր, ինչո՞վ է դա դրսևորվել»: «Կտեսնես նրա երեխաներին՝ կհասկանաս: Չընայած այն բանին, որ ամուսինը դեմ է կնոջ արարքներին, նա միևնույն է իր որոշածն է անում և ամուսնուն լռեցնելու համար էլ օրինակ է բերում այլ եկեղեցիների անդամների պահվածքը կամ իրենց սպասավորների զավակներին»:

Երբ տեղ հասա, նրանք ամուսիններով մենակ էին.

-Ի՞նչ է պատահել,- հարցրեցի կնոջը:

Նա հազիվ շնչելով պատմում էր: Այդ ընթացքում ես ոչինչ չհարցրեցի... հետո միայն ասեցի.

-Ես ձեզ ճանաչում էի, երբ տաս տարի առաջ միասին էինք եկեղեցում, բայց հիմա արդեն չեմ ճանաչում: Ձեր տուն գալու ճանապարհին, երբ աղոթում էի, Տերն ինձ ասեց, որ հենց դու, ով

կին, սկսել ես բարեկամություն անել աշխարհի հետ և աշխարհը մտցրել ես քո տուն:

-Դա ճիշտ է,- ասաց ամուսինը,- ես քեզ զգուշացնում էի...

Բայց կինն իրենն էր պընդում և մատնացույց անում իրենց եկեղեցու սարկավագի երեխաներին.

-Մենք եկեղեցու շարքային անդամներ ենք, իսկ նա սարկավագ է: Ինչու նրա երեխաներին կարելի է, իսկ իմերին՝ ոչ:

Այդ խոսակցության ժամանակ ներս մտավ նրանց տաստասնեկ տարեկան որդին:

-Սա ի՞նչ է,- զարմացած հարեցի, որովհետև որդու գլուխը սափրված էր, միայն մեջտեղում իրոկեզ էր թողնված:

Նորից միջամտեց ամուսինը.

-Ես քեզ ասում էի, չէ՞...

-Ես դրա հետ կապ չունեմ, վարսավիրն է դա արել:

-Իսկ ի՞նչ է, վարսավիրը ինքնագլուխ է այդպես արել:

-Չէ ... ես այդպես ցանկացա:

- Այդ դեպքում ինչո՞ւ ես ասում, որ վարսավիրն է մեղավոր... Հետո ինչպես պետք է որդուդ բացատրես, որ պետք չէ մարմնի վրա դաջվածքներ անել, ծխել, խմել...

Նա գլուխը կախեց ու ոչինչ չկարողացավ պատասխանել: Այդ ժամանակ ներս մտան նրանց աղջիկն ու ամուսինը: Նայում եմ ու զարմացած հարցնում.

-Իսկ սա՞ ինչ է...

-Քեռի Վիտյա, ի՞նչ է պատահել...

-Այս ի՞նչ վիճակում ես դու:

Փեսան վախեցած կանգնեց ու միայն կարողացավ ասել, որ զոքանջն է ցանկանում, որ իր կինն այդպիսի ներկված ու զարդարված տեսք ունենա:

-Եվ այս ամենից հետո դու ցանկանում ես առո՞ղջ լինել... Ասոված քեզ հետ դատ է վարում... Դուք ինչո՞ւ եք պայքարում Աստծո դեմ...

-Չէ, մենք չենք պայքարում, ուղղակի ուզում ենք գեղեցիկ լինել...

Ասոված մեզ բոլորիս գեղեցիկ է ստեղծել, Նա Իր տեսքով է մեզ ստեղծել և ասել, որ բարի է, իսկ սատանան շնչում է, որ շրթունքները պետք է կարմիր լինեն, հոնքերը՝ կեռ, աչքերը՝ կապույտ կամ կանաչ, եղունգները՝ չես հասկանում... մեկը կարմիր, մեկը կապույտ... .Չէ՞ որ սա սատանան է ըմբուստանում Աստծո դեմ և քեզ համոզում, որ դու նորմալ մարդ չես: Եվ այդպիսի մարդիկ ասում են, որ իրենց ներքին սենյակում հանդիպում են Տիրոջը, օրհնվում են... Ինչ որ չեմ հասկանում... Ի՞նչ հանդիպման և հաղորդակցության մասին է խոսքը... Այդպիսիները պատերազմ են հայտարարել Աստծուն և իրենց թվում է, թե հաղթելու են այդ պայքարում: Ես շատ եմ ուզում հասկանալ, թե ինչ են մտածում այն մարդիկ, ովքեր իրենց զավակներին ինքնակամ

տալիս են աշխարհիկ կերպարանք, մի գուցե ես ինչ որ բան չե՛մ հասկանում... բացատրեք ինձ, որպեսզի ձեր և ձեր զավակների արյունն ինձնից, որպես ձեր հովվի, չպահանջվի, որովհետև ես հիմա տարակուսանքի մեջ եմ ու հիասթափված ինքս ինձանից, քանզի հասկանում եմ, որ չեմ կարողացել Աստծո Խոսքն այնպես մեկնել ու ներկայացնել ձեզ, որ ձեր արյունն ինձանից չպահանջվի: Դուք այսօր ինձ ասում եք. «Մեզ մի հանդիմանիր, լոիր»: Ես չեմ ուզում նմանվել Եսայի մարգարեության 10-րդ գլխի 10-11

համարներում հիշվող պահապան շներին. *«Անոր բոլոր պահապանները կոյր են, բան մը չեն գիտեր, Ամենն ալ համր շուներ են, հաջելու կարող չեն. Անոնք կը ցնորին, կը պառկին, քունը կը սիրեն. Այո, շատակեր ու անյագ շուներ են, Ու անոնք իմացողութենէ զուրկ հովիւներ են...»:*

Այսօր ես ձեզ և պիտի հանդիմանեմ և պիտի պատժեմ ու խրատեմ, որպեսզի և դուք փրկվեք գալիք զայրությանից և ձեր զավակները և ես:

Հովիվ Վիկտոր Ռոդին
ԱՄՆ

Ամեն ատեն ուրախ եղեք

Ես այսօր ուզում եմ կարդալ **Ա ԹԵՏԱՊՈՆԻԿԵՑԻՍ** գրքի 5-րդ գլխի 16-18 համարները. *«Ամեն ատեն ուրախ եղեք: Անդադար աղօթք ըրեք: Ամեն բանի մէջ գոհութիւն տուէք. վասն զի այս է Աստուծոյ կամքը Քրիստոս Յի-*

սուսով ձեր վրա»: «Միշտ ուրախ լինել, անդադար աղօթք անել և ամեն բանի համար գոհություն հայտնել»՝ սա է Աստծո կամքն մեզ համար:

Ես ապրել եմ հալածանքների ժամանակ: Այդ ժամանակ-

ներում ուրախ լինելու մասին խոսում էին, բայց քիչ: Դրանք բարդ ժամանակներ էին և կյանքի դժվարությունները ճնշում էին այն ներքին ուրախությունը, որը պետք էր դրսևորվեր: Խոսվում էր ուրախության մասին, բայց մի փոքր այլ կերպ: Իսկ այսօր, երբ կյանքն առանց այն էլ հեշտացել է, դժվար չէ խոսել ուրախության մասին, և պետք է ուրախ լինել:

Ուշադրություն դարձրեք, որ ուրախ և գոհունակ լինելու հորդորի մեջտեղում է դրված անդադար աղոթելու պայմանը: Սա շատ կարևոր բան է, քանի որ մենք կարող ենք ուրախ լինել, երբ լավ ենք զգում, հաջողակ ենք կյանքի բոլոր տեսանկյուններից, իսկ եթե այդպես էլ չէ, միևնույն է ուրախ պետք է լինենք, որովհետև դա է Աստծո կամքը մեզ համար:

Երբեմն դժվարություններն այնքան սարսափելի կարող են չլինել, ինչպես մենք ենք կար-

ծում, օրինակ ես, բավականին ժամանակ տանջվում էի այն բանի պատճառով, որ չէի կարողանում ապրել Աստծո Խոսքին համապատասխան: Ես տեսնում էի իմ թերությունները, չէի կարողանում այնպիսին լինել, ինչպիսին ցանկանում էի ինձ տեսնել... Անդադար աղոթում էի, բայց ուրախության բացակայությունը ճնշում էր ինձ, մինչև հասկացա, որ ուրախությունն ուղղակի զգացմունք չէ, այն իրականություն է, անձնավորություն, ուրախությունն Ինքը Քրիստոսն է:

Մենք կարող ենք լինել դժվար իրավիճակներում, նեղությունների ու հալածանքների մեջ, բայց ուրախության ու գոհության աղոթքը չդադարեցնել, որովհետև այն մերն է հավիտյան Քրիստոս Հիսուսով:

Երկար ժամանակ ես ինձ արժանի չէի տեսնում Տիրոջը փառաբանելու համար: Իրականում դա այդպես էլ կարող է

լինել, բայց Աստծո փառավորությունն ու արժանիքները դրանից չեն փոխվում: Նա միշտ արժանի է փառքերի և մենք միշտ Նրանից պետք է շնորհակալ լինենք: Չնայած այն բանին, թե մենք մեզ ինչպես ենք տեսնում, միևնույն է Աստված ընդունում է մեզանից եկող բոլոր գոհություններն ու շնորհակալությունները: Մեր ուրախության և գոհության հիմքը ոչ թե պիտի լինի այն, թե մենք մեզանից ինչ ենք ներկայացնում, այլ այն, թե ով է Տերը: Կարևոր չէ, թե մենք ինչ վիճակում ենք՝ մեր ուրախությունը Հիսուսն է:

Կողոսացիս 3-րդ գլխի 16-րդ խոսքում կարդում ենք. *«Քրիստոսի խօսքը ձեր մէջ բնակի առատապէս ամէն իմաստութիւնով՝ իրար սորվեցնելու ու խրատելու՝ սաղմոսներով և օրհնութիւններով ու հոգևոր երգերով ձեր սիրտերուն մէջ շնորհքով զԱստուած օրհնելու»:* Թղթի բնօրինակում՝ հունարենում գրը-

ված է՝ սաղմոսներով, օրհնե-
գերով, ձոներով:

Սաղմոսը փառաբանություն է ուղղված Աստծուն, ինչ որ դժվարությունից ազատվելուց հետո:

Օրհներգը՝ փառաբանություն է ուղղված Աստծուն՝ Նրա սուրբ անվան դավանությամբ: Ես ուղղակի հավատում եմ, որ Նա Աստծո Որդին է և փառաբանում են Նրա սուրբ անունը:

Գովերգը՝ աղոթքով Աստծուն բերվող փառաբանությունն է: Այն մեզ շինություն է տալիս և մենք մեր շուրթերի պտուղն ենք Նրան բերում գոհության աղոթքով, որ Նա մեր ուրախությունն է. *«Տէրը իմ զօրութիւնս ու սաղմոսս է, Ու իմ փրկութիւնս եղաւ» (Սաղմ. 118:14):* Սա փառաբանություն է ուղղված Աստծուն:

Մի ժամանակ ես ինձ տեսնում էի Մոսկվայի մարզի ամենավատ հավատացյալը: Մի օր իմ աշխատակիցները հանդիպում են հավատացյալների և

քանի որ նրանք այլ հավատացյալի չէին ճանաչում՝ ասում են. «Դու՞ք էլ եք հավատում Ռիչարդի Աստծուն»: Եվ նրանք այդ հոգևորներին իմ մասին այնպիսի գնահատական էին տվել, որ ես շփոթվեցի... չէ՞ որ ես այնքան վատ հոգևոր եմ, ինչպես կարող էին իմ մասին այդպիսի բաներ ասել... Այդ ժամանակ Աստված ինձ հետ խոսեց. «Նրանք տեսնում են այն, ինչ ես կատարել եմ քո մեջ, իսկ դու տեսնում ես այն, ինչը ես ուզում եմ քո մեջ կատարել»: Մի տրտմիր, որովհետև ոչ թե դու, այլ Աստված քո մեջ այնքան գործ է կատարել,

որի համար պետք է ուրախանալ և շնորհակալություն հայտնել: Կարողենք սայթաքել, կարող ենք սխալվել, կարող ենք վայր ընկնել, բայց դա ոչինչ չի փոխում Նրա մեջ. «Տէրը իմ զորութիւնս ու սաղմոսս է, Ու իմ փրկութիւնս եղաւ»: Դա մեր արժանիքների մասին չի խոսում, այլ Նրա փառավորության, որովհետև Հիսուսը մեզ համար զոհվեց դեռ այն ժամանակ, երբ մենք մեղքերի մեջ մեռած էինք: Հիսուսն է մեր ուրախությունը և Նա սպասում է մեզ երկնքում: Փառք Տիրոջը:

ՌԻՉԱՐԴ ԶԻՄԵՐՄԱՆ

ԱՍՏՈՒ ԶՈՐՈՒԹՅԱՄԲ ՀՈՎՎԻ ՆԿԱՏՄԱՄԲ ԻՐԱԿԱՆԱՑՎԵԼԻՔ ՄԱՀԱՓՈՐՁԻ ԽԱՓԱՆՈՒՄԸ

1924 թվականին Օդեսա քաղաքում, Իվան Եֆիմովիչ Վորոնսկը գլխավորում էր միսիոներ-

րական շարժումը, որը տարածվել էր ոչ միայն Օդեսայում, այլ՝ նրա սահմաններից շատ ու շատ

հեռու. ողջ Ուկրաինայով: Եկեղեցիները շատ արագ աճում էին ու բազմանում: Սուրբ Հոգու պարգևները գործում էին շատ եկեղեցիներում և շատ-շատերին էլ Տերը մկրտում էր Սուրբ Հոգով: Օդեսայի եկեղեցու անդամների թիվը շատ արագ հասնում է չորս հարյուր հոգու: Այդ հոգիների թվում է լինում նաև քաղաքի պարետի կինը: Պարետն այնքան էլ ուշադրություն չի դարձնում կնոջ այդ հրապուրվածությանը, բայց երբ իմանում է, որ նա ընդունել է ջրի մկրտություն՝ ասում է. «Դե, սա արդեն չափազանց է... գնա քո քույրերին ասա, որ հաջորդ կիրակի ես կգամ հավաքույթի, կնստեմ առաջին շաբթում և երբ Վորոնասն սկսի քարոզել, կհանեմ ատրճանակն ու անձամբ կգնդակահարեմ նրան»: Անհանգստացած ամուսնու հայտարարությունից, պարետի կինը գնում և ամեն բան պատմում է եղբայրներին:

Այդ մասին եղբայրները պատմում են Վորոնասին, նրանք խնդրում են, որ այդ կիրակի Վորոնասը գնա այլ տարածքների եկեղեցիներ այցելության, բայց նա ասում է. «Մի՞թե դա ճիշտ է... գիտեք, եղբայրներ, իմ ապաշխարության առաջին օրվանից ես մի երագանք ունեմ՝ մեռնել քարոզելիս, ամբիոնի ետևում կանգնած: Եթե Հիսուսն Ինքն ինձ ասի, որ գնամ՝ ես կգնամ, իսկ եթե չասի, ապա ես ոչ մի տեղ չեմ գնա և ոչ մի միջոց էլ չեմ ձեռնարկի: Թող Տիրոջ անունը փառավորվի»:

Կիրակի օրը եկեղեցի է մտնում զինվորական մի անձնավորություն և նստում է առաջին շաբթում: Երբ սկսվում է հավաքույթը, Վորոնաս եղբայրը մոտենում է ամբիոնին, որ քարոզի: Հետին շաբթերից մի քույր ոտքի է կանգնում: Հետագայում նա պատմում է, որ ինքն էլ չի հասկանում, թե ուր է գնում և ինչու: Նա մոտենում է ամբիո-

նին, որտեղից արդեն քարոզում էր Վորոնասը: Իր վրա զգալով Սուրբ Հոգու գործությունն ու առաջնորդությունը, նա կանգնում է ամբիոնի մոտ: Վորոնասը, չընդհատելով իր խոսքը, ձեռքերը դնում է քրոջ գլխին և տեսնում է, որ Սուրբ Հոգու գործությունը իջավ քրոջ վրա, որից հետո քույրն իր քայլերն ուղղում է դեպի այն զինվորականը, ով եկել էր գնդակահարելու իրենց հովվին: Բոլորին անծանոթ մի լեզվով Սուրբ Հոգին քրոջ միջոցով զինվորականին մի բան է ասում, իսկ նա ոտքի կանգնելով նույնպես սկսում է խոսել այդ անծանոթ լեզվով և բռնկված հարվածել իր կրծքին: Միայն հետո են իմանում, որ նա ազգությամբ չեխ է լինում և Սուրբ Հոգին նրա հետ խոսել է իր մայրենի լեզվով՝ ասելով.

- Օ, եթե դու իմանայիր, թե ինչքան է Աստված սիրում քեզ:

- Ի՞նչ, չի կարող պատահի,- պատասխանում է քաղաքի պարետը չեխերեն,- ես մարդասպան եմ, ես այստեղ եմ եկել սպանելու Աստծո սպասավորին:

- Եթե դու իմանայիր, թե ի՞նչ հրաշալի վիճակ է քեզ սպասում երկնքում...

- Մի՞թե, և Աստված կարող է ինձ ներել:

-Հիսուս Քրիստոսի արյունը հեղվել է քեզ համար,- ասում է Սուրբ Հոգին:

Այդ ժամանակ նա ծունկի է գալիս և բարձրաձայն սկսում է աղոթել, զղջալ իր կատարած հանցանքների համար և թողություն խնդրել: Հետո հանում է ատրճանակը, դնում ամբիոնի վրա և գոռում:

-Վերցրեք այս զենքը, որով ցանկանում էի գնդակահարել ձեր սպասավոր եղբորը և ներեք ինձ, որովհետև Աստված ինձ ներել է:

Իսկ Վորոնասն ասում է.

-Հեռացրեք այս պղծությունը սուրբ տեղից, մի պղծեք ամբիոնը:

Պարետն հասկանում է, վերցնում է ատրճանակն ու իջ-

նում ցած: Վորոնասը հրավիրում է ներկաներին գոհության աղոթք բերելու Տիրոջը, որ խափանեց չարի ծրագրը և փրկեց կորսված հոգուն:

Աստված ուղարկեց հրեշտակին՝ հպարտը խոնարհեցնելու

Դեպքը կատարվել է Վանյա եղբոր հետ: Եղբոր համաձայնությամբ ես հրապարակում եմ այն: Մենք հյուր էինք մի բազմազավակ ընտանիքում: Այդ ընտանիքի մայրը՝ Ռոզան, պիտի ծննդաբերեր, բայց բժիշկները ասել էին՝ երեխայի դիրքը այնպիսին է, որ բնական ճանապարհով չի կարող ծննդաբերել: Մենք աղոթեցինք, իսկ Վանյա

եղբայրը՝ բարձրահասակ, հաղթանդամ էստոնացի, ինչ-որ ներքին մղումով ձեռքերը պահեց Ռոզայի ուղղությամբ՝ բավական հեռվից, և օդում ձեռքերը պտտեց, ինչպես դեկը կպտտեն, ու ասաց. «Հիսուսի Անունով՝ թո՛ղ շրջվի պտուղը»: Հաջորդ օրը լսում ենք, որ Ռոզան նորմալ ծննդաբերել է. պտուղը, իրո՛ք, շրջվել էր: Վանյա եղբայրը լսում

է և ուրախությամբ բացականչում. «Աստվա՛ծ իմ, փառք Քեզ: Ես շրջեցի պտուղը»: Պառկում է քնելու: Գիշերը երազում նրան է այցելում Տիրոջ հրեշտակը: Վանյան երկու մետր հասակով կանգնած՝ նայում է՝ հրեշտակն իրենից շատ ավելի բարձր է:

-Նա մոտենում է ինձ,- պատմում է Վանյան,- ամուր բռնում է պարանոցս ու խոնարհեցնում մինչև գետին և ասում. «Կրկնի՛ր իմ ետևից՝ Ամբողջ Փառքը պատկանում է Աստծուն»: Ու ես պարանոցիս ահավոր ցավով գոռում եմ՝ Ամբողջ Փառքը պատկանում է Աստծուն: Եվ ինձ բարձրացնում է: Ես հագիվ էի շունչ հավաքել՝ մտածելով՝ դասս ավարտվեց, հրեշտակը նորից է խոնարհեցնում՝ ավելի ուժեղ. «Ամբողջ Փառքը պատկանում է Աստծուն»: Ամբողջ Փառքը պատկանում է Աստծուն,- կրկնում եմ ես: Ու

նորից է բարձրացնում: Երբ երրորդ անգամ է խոնարհեցնում՝ մինչև դեմքս դիպչում է գետնին, ցավից շատ բարձր բղավում եմ՝ Ամբողջ Փառքը պատկանում է Աստծուն: Ու քնից վեր է թոչում: Կինը, կողքը կանգնած, հարցնում է.

-Վա՛նիչկա, Վա՛նիչկա, ի՞նչ եղավ քեզ:

-Աստծո հրեշտակն էր եկել:

-Բայց դա շա՛տ լավ է,- հիացած ասում է կինը:

-Ի՞նչն է լավ. ցավից վիզս չեմ կարող շարժել:

Հրեշտակը, իրո՛ք, լավ դաս էր տվել, ու Վանյան մի քանի օր լավ ցավ էր քաշում, բայց արդեն չէր ասում՝ դե՛, պտուղը ես շրջեցի:

Հպարտություն, ամբարտավանություն ո՛չ մի դեպքում չի կարելի թույլ տալ: Միշտ պետք է ասենք՝ Փառքը Քոնն է, Տե՛ր:

ՄԱՔՐԻՐ ՄԻՐՏԴ ԱՆՊԵՏՔՈՒԹՅՈՒՆԻՑ

Եղբայրներից մեկը պատմում է, որ պաշտամունքի գնալիս, հասնում է կանգառ, նստում է նստարանին ու սպասում ավտոբուսի գալուն: Անցնում է մի գեղեցիկ մեքենա: Նա սկսում է երազել. «Երանի ես այսպիսի մի մեքենա ունենայի... Ճիշտն ասած, գումար չունեմ, բայց մեքենա ունենալու ցանկություն ունեմ... Երբ ես մոտորամեքենի մեջ էի,- ասում է եղբայրը,- նույն նստարանին կողքիս նստեց մի տարեց մարդ: Այդ ժամանակ մի այլ՝ առաջինից ավելի լավ մեքենա անցավ: Ես մոքումս ցանկացա այդ մեքենան և հանկարծ այդ ծերունին թեքվեց դեպի ինձ ու ասաց. «Ինքան մետաղի ջարդոն ես հավաքել»: Ես նայեցի նրան ու ասացի: «Ես մետաղի ջարդոնի հավաքմամբ չեմ զբաղվում»: Նա նայեց ինձ և ոչինչ չասաց: Մենք շարունակեցինք սպասել ավտոբուսի: Այդ ընթացքում մի շատ գեղեցիկ միկրոավտոբուս անցավ: Ու ես նորից իմ մտքերի ետևից երազում եմ, որ եթե այսպիսի մեքենա ունենայի, ապա հարևաններիս էլ պաշտամունքի կտանեի, ճանապարհին սրան էլ, նրան էլ կվերցնեի... Այդ պահին ծերունին նորից թեքվեց դեպի ինձ և ասաց. «Ինչքան մետաղի ջարդոն ես հավաքել քո սրտում»: Ու ես սթափվեցի. «Չէ՞ որ ես պաշտամունքի եմ գնում, ինչ՞ մասին եմ երազում»:

Մեքենա ունենալու ցանկությունը վատ չէ, մենք էլ ենք ունեցել այդպիսի ցանկություն, բայց երբ գնում ես Աստծո տուն, մի ցանկություն պետք է ունենաս, որ *«Սիա այս է իմ փափաքս՝ որ Ամենակարողը ինձի պատասխան տայ» (Հոր 31:35):*

Գեորգի Շումեր

www.barilur.org
info@barilur.org